

ugyanez a mondat egy újabb variációban ismétlődik, így még nagyobb hangsúlyt kap: „Kévs jóindulat, sok gyűlölet.”

A versgyűjtemény *Téli napforduló* című utolsó ciklusában a haláltánc-forma újabb variációja, (s talán e költészet új tendenciája) kezd körvonalazódni. *A kő, a víz, a szél...* és a *Téli napforduló* című versek halálközeli élményeket dolgoznak fel: az előbbi egy műtét során, a klinikai halál állapotában átélt belső út látomásos rajza, az utóbbi pedig egy abortusz utáni éjszaka szenvedéstörténete. Ezekben a versekben visszatér az egyéni (élet)történet szála, olykor megdöbbentő nyíltsággal és személyességgel. Emellett egyszerűbbé válik a szövegek gondolatmenete, beszédmódja, s megszorodnak a Rakovszky Zsuzsa szövegeire mindig is jellemző, a hétköznapi nyelvben használatos, itt viszont delirizáló szavak és fordulatok (például: Spar, letussol, Nesquik nyúl, bioenergia, M-hetes), amelyek a nem ritkuló metaforák, költői képek szomszédságában különleges erőterbe kerülnek.

Rakovszky Zsuzsa új verseskötete jelentős nyeresége a huszadik századi magyar irodalomnak. A legmeghatározóbb lírai hagyományok (elsősorban a Babbitstól és Füst Milántól Nemes Nagy Ágnesig ívelő *tárgyiasság* és a Szabó Lőrinc nevével fémjelzett lírai *dialogicitás* tradíciója) úgy sejlének át ezen a költészetten, hogy az mégis képes megőrizni autonómiáját: szervesen hagyománykövető és üdítően öntörvényű egyszerre. Ez a „tündöklően sötét” líra külső elvárásoktól függetlenül, a saját súlya, törvényei és titkai útján halad – igen nagy értékeket hozva létre.

Hernádi Mária

